

[Karen Højte Jensen]

Jeg synes, det drejer sig om, hvordan vi bedst forebygger smittespredning, og det gør vi ikke på den måde, som Fremskridtspartiet vil.

Men det, der først og fremmest bragte mig herop, er fru Pia Kjærsgaards bemærkning om, at vi bare lader stå til. Det ville have været nyttigt, om fru Pia Kjærsgaard havde lyttet til sundhedsministerens redegørelse om antallet af AIDS-tilfælde. Jeg mener ikke, det er et spørgsmål om bare at lade stå til, når vi kan dokumentere, at fordoblingstiden er stigende og faktisk nu ligger på 18 måneder i forhold til for et halvt års tid siden, hvor den var på 12-13 måneder.

Vi er alle enige om, at AIDS er en alvorlig sygdom, men man kan ikke sige, at der ingenting gøres. Alt i alt har det vist sig, at den oplysningskampagne, der har været, virkelig har haft en positiv virkning.

Når hr. Winther taler om, at det også er den øvrige befolkning, vi skal passe på, vil jeg gerne spørge sundhedsministeren, hvor mange heteroseksuelle der overhovedet er smittet. Jeg har forstået, at sygdommen faktisk stort set ikke har bredt sig uden for risikogrupperne, og nu skal vi altså ikke bruge denne dag til at forvirre folk uden for dette hus. Det er nok, at der er nogle inden for husets vægge, der er forvirrede og ikke ved meget om sagen.

Hvad angår debatten om registrering, har jeg heller ikke her forstået, hvad man mener, når man fra Fremskridtspartiets side taler om »reel« registrering. Fru Pia Dahl sagde, at det ville være nyttigt at få en registrering nu for det tilfælde, at man om nogle år fandt ud af, at sygdommen kunne helbredes. Dertil vil jeg sige, at det i så fald jo faktisk slet ikke er nødvendigt med en registrering, for så skal folk nok komme selv. Men en registrering i dag vil gøre, at risikogrupper slet ikke bliver undersøgt, og det er jo det alvorligste, der overhovedet kunne ske.

Endelig undrer jeg mig faktisk lidt over, at Fremskridtspartiet lægger så megen vægt på, at vi skal beskytte de andre, og at Fremskridtspartiet slet ikke mener, den enkelte borger selv har et ansvar. Det er jo faktisk sådan, at man ikke bare bliver smittet – folk skal selv være aktive. Jeg mener, at vi her skulle appellere til de enkelte borgeres eget ansvar frem for bare at sige, det er samfundets ansvar.

Agerschou (SF):

Ligegyldigt hvad fru Pia Kjærsgaard tror eller mener, så skal der to til, for at den ene bliver smittet, og det vil sige, at enhver af os er i stand til at beskytte os selv mod at blive smittet.

Fru Pia Kjærsgaard henviser til § 10 i kønssygdomsloven, hvor der står: Med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder straffes den, der gentagne gange eller i øvrigt under skærpende omstændigheder ved samleje eller andet kønsligt forhold forsætligt udsætter nogen for at blive smittet med kønssygdom.

Jeg har personlig ikke fantasi til at forestille mig, hvordan det skulle foregå, men hvis der alligevel skulle være tilfælde, kan jeg oplyse fru Pia Kjærsgaard om, at man kan bruge den eksisterende straffelov.

Fru Pia Kjærsgaard ønsker endvidere, at de pågældende skal oplyse, hvilke partnere de har haft. Jamen det er der ikke hjemmel til i kønssygdomsloven. Fru Pia Kjærsgaard er inde på, at man skal opspore smittekilder. Jamen som hr. Torben Lund var inde på, er det uladsigsgørligt at gå 8-10-12 år tilbage for på den måde at opspore smittekilder.

Fremskridtspartiet ønsker registrering, men har aldrig forklaret os hvordan. Vi ved, at der er ca. 1.700, der er smittede, og man regner med, at der er 10.000-15.000, der er smittede uden at vide det. Det vil sige, at enhver af os løber større risiko for at blive smittet af en person, der overhovedet ikke er klar over, at vedkommende er smittet, end det modsatte. Derfor må holdningen være, at vi må beskytte os selv, vi må bruge sikker sex for at undgå at blive smittet.

Fru Pia Kjærsgaard hævdede, at kønssygdomsloven har fungeret efter hensigten. Jamen hvad mener fru Pia Kjærsgaard egentlig med det? Tallene for antallet af kønssygdomme gennem årene viser, at udbredelsen af kønssygdomme er fuldstændig uden sammenhæng med lovgivningen. Under den meget restriktive 1947-lov faldt antallet af kønssygdomme i årene frem til 1951. Men under den samme lov skete der en stigning frem til 1973, så man på det tidspunkt nåede samme niveau som før 1947. Der er ingen sammenhæng.

Fru Pia Dahl kom med en meget grov beskyldning mod lægerne, idet fru Pia Dahl sagde, at årsagen til, at antallet af kønssygdomme falder, er, at lægerne har taget hånd i hanke